

EN NY TIDSORDEN

Av Marianne Williamson
Amerikansk statsborger

”Vi bør fokusere Amerikas spesielle talent på noe mye, mye større enn grådige menns trangsynte ambisjoner. I dag, akkurat som på Lincolns tid, kan vårt land bli ”født på ny til frihet”, og bestemme på nytt at ”ledelse av folket, med folket og for folket ikke skal forsvinne fra jorden”.

- Marianne Williamson

Det er et prinsipp i *”A Course in Miracles”* som sier at det ikke er opp til oss hva vi lærer, men hvorvidt vi lærer gjennom glede eller gjennom smerte. I et univers som bokstavelig talt er den kontinuerlige evolusjonære impulsen til å elske – kjærlighet strekker seg gjennom tid og rom i den spirituelle prosessen – så er individets eneste sanne oppgave å lære og realisere den indre kjærligheten.

På alle områder hvor våre tanker er forbundet med frykt, har universet som oppgave å lære oss den transformerende og frigjørende kraften av kjærlighet. Der vi er fordømmende, har universet som oppgave å lære oss tilgivelse. Der vi er skarpe, er universets oppgave å lære oss å være milde. Der vi er konkurransepreget, har universet som oppgave å lære oss verdien av samarbeid. Der vi er ambisiøse, lærer universet oss inspirasjon. Der vi er uansvarlige i forhold til våre materielle ressurser, har universet som oppgave å lære oss forvaltningens kunst. Der vi er beskyttende, lærer universet oss kraften i forsvarsløshet. Der vi vil angripe, er universets oppgave å lære oss at vi er ett med alt og derfor kun kan angripe oss selv.

Der vi har lekser å lære, bidrar universet med å undervise oss. Først er lek-

sene ganske enkle, til og med ganske hyggelige å lære. Vi får muligheten til å lære, gjennom glede, hvordan vi skal leve våre liv med mer integritet og kjærlighet.

Imidlertid vil hver lekse vi avslår å lære komme tilbake helt til vi lærer. Og for hver gang fremstår den i en dysterere, mer alvorlig form med mer alvorlige følger dersom vi nekter å lære. Vi har fri vilje, men vi har ikke friheten til å sakne farten for universet. Vår læring gir drivstoff til universets momentum, som ikke vil tillate å bli stoppet. På en eller annen måte vil vi lære det som er nødvendig å lære – selv om vi blir nødt til å lære gjennom lidelse.

Jeg tror det er der den vestlige sivilisasjon – spesielt den amerikanske sivilisasjonen – befinner seg i dag. Det finnes

lekser vi fortsatt nekter å lære og vi er på grensen til å måtte lære dem gjennom smerte. En nasjon er kun en samling av individer, og må følge de samme befallingene om vekst som dens medlemmer. Akkurat som individer er forpliktet til å vokse, og til å forandre seg når det er nødvendig, så er land også det. Når alt kommer til alt eksisterer ingen overlevelse der det ikke finnes tilpasning til forandringer.

Faktisk vil Amerika forandre seg. Det eneste spørsmålet er hvorvidt vi vil velge å forandre oss ved å omfavne visdom – og forkaste løgnene i et dysfunksjonelt, stadig farligere verdenssyn på et økonomisk system som har fokus på kortsiktig økonomisk gevinst for de pri-

Nelson Mandela fra fengsel og slå seg sammen med ham for å skape et nytt Sør-Afrika. DeKlerk ble tildelt Nobels fredspris sammen med Mandela på grunn av dette. Hans mot til å si det som måtte sies – at Sør-Afrika måtte bevege seg mot et post-apartheid samfunn – var like viktig som Mandelas lederskap når Sør-Afrika kom dit. Det Sør-Afrika måtte lære, sørget universet for at landet kom til å lære. Landets eneste valg handlet om hvor mye smerte som skulle følge læringen.

Dette øyeblikket, i dag, markerer slutten på et stort kapittel i menneskehetens historie, og det bærer med seg – slik slutten på alle vekststadier gjør – invitasjonen til å starte på en enda større en.

de betraktet forbedringen av menneskelige lidelser som vår ”aller viktigste nasjonale interesse” de siste femti årene, ville verden i dag være radikalt annerledes og et mye mindre farlig sted.

Amerika burde ikke være kjent bare for sin materielle stryke. Hun bør være kjent for sin godhet, for sine idealers storsinnethet. Fra Uavhengighetserklæringen gjennomsyret av Jeffersons geni til Lincolns frigivelse av slavene, fra Kennedys opprettelse av fredskorpset til Neil Armstrongs første steg på månen, har vi alltid – kanskje ikke alltid, men ofte nok til at vi ikke bør glemme det – forfulgt idealer som ledet menneskeheten til forbedring. Skal Amerikas storhet fryses i fortiden og ikke lenger

”En følelse av innbyrdes forbindelse – mellom folk og nasjoner – sveiper over verden i dag. Den representerer den neste store bølgen av menneskelig bevissthet, og USA bør være i frontlinjen av denne bølgen og ikke danne baktropen.”

vilegerte få – eller om vi vil bli tvunget av omstendighetene til å gjøre et kvantesprang inn i vårt neste stadium av vekst, som omfavner humanitære hensyn som det nye organisasjonsprinsippet for den menneskelige sivilisasjon. Det eneste virkelige spørsmålet på dette tidspunktet er hvor mye lidelse vil måtte dukke opp før vi våkner og gjør noe med lekser vi har foran oss. Vi kan forandre oss nå og gjøre overgangen noenlunde fredelig (ikke det at vold ikke allerede raser), eller vi kan motstå forandringen og således invitere til større intensitet i katastrofene for hver dag vi venter.

Mylderet av slutten-på-verden scenarier som sirkulerer i dag stammer fra et fryktbasert ego og dets evinnelige argument om at dersom vi ikke gjør det på den måten, så finnes ingen annen måte. Men det gjør det faktisk. Det finnes en annen måte å leve på, å være på, å tenke på, å oppføre seg på – og ja, å organisere den menneskelige sivilisasjon på. Det faktum at sinnet som skapte den verden vi lever i nå ikke kan forestille seg hva det skulle være, er absolutt ikke et tegn på at andre muligheter ikke finnes. Endringen fra hvem vi er akkurat nå til hvem vi kan og skal bli når vi har

forfølges? Skal drømmen om en mer perfekt tilstand forflates? Skal innsatsen for å etablere det våre grunnleggere kalte ”en ny tidsorden” bare bli en klišé gjennom kynisme fra vår nye herskende elite?

Dette landet bør be om unnskyldning. Til våre forfedre, hvorav mange ga sine liv for et ideelt Amerika som vi i beste fall har kompromittert og i verste fall forkastet. Til andre nasjoner som har blitt påvirket av gale valg vi har gjort når våre hjerter og sinn var svake. Til Gud, til hverandre og på en måte til våre

”Denne bølgen vokser ikke ut fra et bestemt intellektuelt eller geografisk område, men fra et sted i vår bevissthet – en forståelse i hjernen og en tilstand av undring i hjertet. Den anser kjærlighet ikke bare som det største, men også som den sterkeste kraften.”

I ”A Course in Miracles” er det skrevet at noen mennesker heller vil dø enn å endre sine tanker.

Vår situasjon i dag ligner den til president DeKlerk i Sør-Afrika i 1990. Global bevissthet hadde nådd et vendepunkt: Det var tid for slutten på apartheid. DeKlerk så skriften på veggen og sa til sine medafrikanere at spillet er over: Sør-Afrika blir nødt til å forandre seg. Det eneste spørsmålet for dem var hvorvidt overgangen til slutten på apartheid ville føre til et uendelig blodbad eller til innbyrdes fred. Hvite afrikanere kunne klamre seg til et urettferdig system gjennom egenrådighet eller løslate

omfavnet denne muligheten for forandring, representerer et kvantesprang i vår spirituelle, politiske, økonomiske og sosiale utvikling.

En følelse av innbyrdes forbindelse – mellom folk og nasjoner – sveiper over verden i dag. Den representerer den neste store bølgen av menneskelig bevissthet, og USA bør være i frontlinjen av denne bølgen og ikke danne baktropen. Denne bølgen vokser ikke ut fra et bestemt intellektuelt eller geografisk område, men fra et sted i vår bevissthet – en forståelse i hjernen og en tilstand av undring i hjertet. Den anser kjærlighet ikke bare som det største, men også som den sterkeste kraften. Hvis vi had-

barnebarn. Å se hvordan vi har sviktet tidligere setter oss kanskje i stand til å forplikte oss til fremtiden igjen.

I dag, akkurat som på Lincolns tid, kan vårt land bli ”født på ny til frihet”, og bestemme på nytt at ”ledelse av folket, med folket og for folket ikke skal forsvinne fra jorden”. Likevel kjente Lincoln godt til sammenhengen mellom frihet og økonomi. Han advarte og sa: ”Jeg ser en krise i emning i fremtiden som uroer meg og gjør meg nervøs for mitt lands sikkerhet. Som følge av krigen har selskaper blitt satt i høysetet og en tid med korrupsjon vil følge, og landets pengemakt vil gjøre sitt ytterste for å forlenge sin regjeringstid ved

å arbeide med folks fordommer til all velstand er samlet på noen få hender og republikken blir ødelagt.” Mer enn et tiår senere klaget president Rutherford B. Hayes om at vi hadde blitt en ledelse ”...av selskaper, med selskaper, for selskaper”. Han sa det i det minste. De fleste politikere i dag advarer oss ikke om denne situasjonen like mye som de fremmer og beskytter den.

Vi har tillatt et nytt aristokrati å stjele et presidentvalg, utkjempe en imperialistisk krig, snu mange års innsats for

medmenneskelighet, om genuin sosial utvikling – skjønt det er ikke lett å oppdage når du lytter til de fleste statstjenestemenn i dag. Det finnes nytt håp, skjønt du skulle ikke tro det hvis du stoler på vanlige nyhetskilder. Og det finnes en annen måte, skjønt du vil bare tro det hvis du leter i ditt hjerte. I dag finnes rett og slett en ny mulighet for livet på jorden. Og Amerika – som i så mange år har satt dagsorden for fremveksten av denne muligheten – bør nå være dens fremste talsmann. Vi bør fokusere dette landets spesielle talent på

Slik våre grunnleggere kjempet for å skape ”en mer perfekt union”, kan vi kjempe for å skape en mer perfekt verden. Det er den iboende leksen i alle utfordringer vi møter nå: At verden vil forandre seg når vi forandrer oss. Når vi bevisst forplikter oss til å skape en mer kjærlig planet, vil det som ikke er kjærlighet falle på stengrunn.

Amerika vil lære dette. Vi vil lære det gjennom glede eller vi vil lære det gjennom smerte. Men vi vil lære. •

”Det finnes en annen måte å leve på, å være på, å tenke på, å oppføre seg på – og ja, å organisere den menneskelige sivilisasjon på. Det faktum at sinnet som skapte den verden vi lever i nå ikke kan forestille seg hva det skulle være, er absolutt ikke et tegn på at andre muligheter ikke finnes.”

ikke-spredning av atomvåpen, nesten ødelegge Amerikas moralske autoritet i verden, plyndre våre naturressurser – og således komme på etterskudd med bølgen av menneskehetens utvikling av bevissthet ved begynnelsen av det 21. århundret.

Likevel har vi alt vi trenger – antagelig for første gang i menneskehetens historie – til å skape en planet som kan fungere for alle. Det samtales om nye ting i verden – om bærekraft, om dyp

noe mye, mye større enn grådige menns trangsynte ambisjoner. Vi bør ta i bruk dette landets særegne kraft til å tjene måter å fremme fred på, ikke føre krig. Og vi bør vie dette landets fremtid ikke bare til vår egen velstand, men til å styrke den menneskelige tilstand.

Ingenting er mer amerikansk enn motet til å ha store drømmer. Siden vi historisk sett har drømt noen av menneskehetens vakreste drømmer, så er vi nå forpliktet til å drømme dens hittil største drøm.

Marianne Williamson har utgitt ni bøker. Hun har drevet utstrakt ideelt organisasjonsarbeid, og har grunnlagt både ”Project Angel Food” (www.angelfood.org) i Los Angeles og ”The Peace Alliance” (www.thepeacealliance.org). En leserundersøkelse i Newsweek i 2007 utnevnte henne til en av de 50 mest innflytelsesrike ”baby boomers”. Marianne leder et ukentlig radioprogram på ”The Oprah and Friends Radio, XM 156”. Hennes hjemmeside er www.marianne.com

Denne artikkelen er oversatt fra Engelsk av Susanne Helgesen - www.tobeone.no

